

Forfatter: Heiberg, P. A.

Titel: Udrag fra Rigsdalers-Sedlens Hændelser

Citation: Heiberg, P. A.: "Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter", i Heiberg, P. A.: *Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter*, udg. af Otto Borchsenius ; Fr. Winkel Horn , 1884, s. 119. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibergpa01val-shoot-idm140167181652992/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Peter Andreas Heibergs Udvalgte Skrifter

Thi hvad den daglige Omgængelse med brave Folk kan sibe og ydere et Menneske, det er langt mere, end man skulde tro. Ser De nu: Min Mand har én Hest, som jeg ikke vil dolge for Dem, at den snertes mig meget: han er haard, ja næsten ubarmhjærtig imod Kreaturene. Naar han rider, saa støter han saaledes af Sted, at Gaarrene maa rejse sig paa Hovedet. Betænk! en Mand paa hende tredjendstue Aar, og hvad Angest jeg idelig maa svæve i, for at han skal brække Halsen en Gang, og hvor ubehageligt det maa være for mig at høre hans Heste enten styrte eller komme til Skade under ham. Dernæst er han alt for stor en Gifter af Jagten, og denne barbariske Fornøjelse bidrager ogsaa meget til at gjøre ham haard. Jeg tror, at De, som er en fornuftig Mand, gjerne kunde bidringe ham mildere Følelser for Dyrene."

"Men", sagde Præsten, "Menneskene ere os dog nærmere og fortjene mere vor Opmærksomhed end Dyrene. Jeg haaber virkelig at haard Omgang med Dyrene, men jeg tror dog, at man i Almindelighed omgaas haardere med Menneskene, og at disse lide mere ondt end de ufornuftige Skabninger. Naar Medlidenhed skal indprentes et Menneske, saa er det vistnok bedst, at man begynder med at drive paa Uerbødighed for Religionen, og dernæst Kjærlighed til Næsten; i Kristendommens Lærdomme gaar altid Kjærlighed til Næsten først, og derefter følger Befalingerne om Medlidenhed og Skonskel mod Dyrene. Vænder man sig først til ikke at handle anderledes imod Mennesker, end vi ville behandles af dem, saa blive vi snart omme over alle Skabninger —"

"Tillad mig, at jeg falder Dem i Talem", sagde Madamen; "Deres Raade, som De tror, man bør gaa frem paa, har jeg intet imod, det er desuden noget, som jeg ikke tvivler mig til at bedømme; men De maa tilgive mig, om jeg unnligen kan finde mig overbevist om Rigtigheden af den Sætning, som De nyligen anførte, at Dyrene ikke lide saa meget som Menneskene; jeg tror, at der' er ingen Ubarmhjærtighed, som jo udøves mod de snakkets uskyldige, ufornuftige Skabninger, og at